

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ควรสู้ต้องสู้

เครื่องมือแพทย์นี้ เอ้อ เราก็สอนโลกสอนพี่น้องชาวไทยเราด้วยความประหัต
มัธยัสถ์ อะไรที่ไม่จำเป็นที่จะเกี่ยวข้องกับเมืองนอก เราเองเราก็เป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว
โดยธรรมชาติไม่เสาะไม่แสวงหา อะไรที่มีอยู่แล้วในเมืองไทยให้ใช้ให้ยู่ให้กินกันใน
เมืองไทย เราก็ว่าอย่างนั้นนะ ครั้นเวลาตกเข้ามานี้ คนใช้ซึ่งเป็นคนที่รักสงวนของชาติ
เจ็บไข้ได้ป่วย ทีนี้เวลาเครื่องมือเข้ามา เครื่องมือในเมืองไทยเราไม่ทันต่อเหตุการณ์ ซึ่ง
สมกับว่าเรารักสงวนคนไทยเรา ของเมืองนอกเหนือกว่าแล้วทันเหตุการณ์ นี่ที่ทำให้เรา
กลืนไม่เข้าคายไม่ออกเหมือนกันนะ

สุดท้ายเราก็ได้ตัดสินใจ เอ้า ของเมืองนอกก็เอาเพื่อรักษาคนไทยเรา ไปอย่าง
นั้นนะ เลยตกลงเอาของเมืองนอก ราคาแพงกว่า ที่เราสอนมันขัดกันตรงนี้ใช้ไหมล่ะ
เราไม่ยอมให้ซื้อหาของเมืองนอกเมืองนาซึ่งไม่ใช่เนื้อหนังของเรา ส่วนมากมักเป็น
สมบัติกาฝากเข้ามากัดกินเมืองไทยเรา ทางธรรมก็สอนโดยธรรมนะ ทีนี้เมื่อมันมีแยก
เข้ามาทำอย่างไร อย่างที่เราพูด โดนกับเราเองนะ เราเป็นคนสอนแบบนั้น ไม่ใช่แบบว่า
เอามือเขียนดินลบไปเหออ เราก็แยกออกมาพิจารณาอีก ก็ตกลงไม่เป็นมือเขียนไม่เป็น
ดินลบ เป็นธรรมด้วยกันทั้งสองฝ่าย คือแยกออกมา ของเมืองนอกเขาราคาแพง ราคา
ของเราไม่ค่อยแพง คุณภาพก็คิดว่าคงจะไม่ทันเขาอย่างว่า

แต่เราพยายามพัฒนาเมืองไทยของเราขึ้นให้เป็นเนื้อเป็นหนัง ด้วยความสนใจกับผู้
ที่เข้าไปสนับสนุน และผู้ที่ผลิตขึ้นมา ๆ จะได้มีกำลังใจ เราสอนให้มีกำลังใจ เพื่อสร้าง
เนื้อหนังชาติไทยของเราขึ้น ให้เป็นความแน่นหนามั่นคงเช่นเดียวกับเมืองอื่น ๆ เขา
ครั้นเวลาความจำเป็นมาโดนเข้าก็มาโดนเราเสียเอง คนใช้เป็นสมบัติของคนไทยทั้งชาติ
เจ็บไข้ได้ป่วยหวังความแคล้วคลาดปลอดภัย แล้วหาอะไรมาที่จะมาให้ทันการ มันก็มา
คิดตรงนี้ คืออันนี้เป็นของเมืองไทยเรา เครื่องที่จะมารักษา แต่คุณภาพสู้เขาไม่ได้ ทีนี้
คนใช้ก็รอความหวังอยู่จะอย่างไร ตกลงก็ต้องคว่าเอาเมืองนอกมาเพื่อรักษาคนไทยไว้
จากนั้นค่อยพิจารณาทีหลัง เป็นอย่างนั้นนะ ตกลงต้องสั่งของเมืองนอกมาให้

หลวงตาเป็นเองนะ จะว่าเอามือเขียนดินลบขอให้พี่น้องทั้งหลายพิจารณาเอา
เองก็แล้วกัน คนไทยของเรามีคุณค่าขนาดไหน และจะมีคุณค่าต่อคนไทยมากมาย
ขนาดไหนเครื่องมืออันนี้ นี่อันหนึ่งเอามาคิด อันนั้นที่ปลื้มย่อยอะไรที่เราสั่งไว้อย่างนั้น
เป็นพื้นฐานอันหนึ่งที่เราจะรักษาชาติไทยของเราให้แน่นหนามั่นคง เทียมเท่ากับเมือง
อื่น ๆ เขา เราก็แยกไว้เป็นประเภทหนึ่ง เวลาที่มีความจำเป็นสุดแทรกเข้ามา แต่เราไม่

ให้ถือเป็นการจำเป็นตลอดไปนะอันนี้ เราถืออันนั้นเป็นสำคัญ ฟัน้องทั้งหลาย พิจารณา นี่คือเหตุผลเข้าใจใหม่ ต้องอย่างนั้นซิทำอะไร

อันไหนที่พออุโถเราอุโถมาตลอดนะ สำหรับสมบัติของชาติไทยเราที่ผลิตขึ้นในเมืองไทยของเรา เราหนุนตลอด ๆ นี่หมายถึงสิ่งที่มีมันจำเป็นแทรกเข้ามา เราก็มาเล่าให้ฟังอย่างนี้ เราเป็นผู้ปฏิบัติทั้งสองอย่างเองนะ ด้วยความพิจารณาทุกอย่าง จึงได้แยกออกมาอย่างนี้ อย่างนี้เราก็มีบางครั้งนะ คือคนไข้ของเรารายใดเข้าไปก็หวังอันนี้ที่จะให้ทันกับเหตุการณ์คือความหวัง อันนั้นมาไม่ทัน ดีไม่ดีตาย แน่ แล้วตายเป็นยังไง คนไทยคนหนึ่งตายของดีแล้วหรือ เพื่อรักษาคนไทยไว้ อันนั้นแยกไว้เสียก่อนเพื่อรักษาคนไทยไว้เป็นระยะ ๆ ส่วนพื้นฐานที่เรารักษาสถาบันของชาติไทยของเรา เรารักษาสถาบันตามหลักธรรมพระพุทธเจ้า สอนคุณสุ คือความสันโดษ ตามมีตามเกิดในเมืองไทยของเรา อย่าดีดอย่าดี้น ท่านก็สอนอย่างนั้นแล้ว เราจึงได้นำอันนี้มาสอนฟัน้องทั้งหลาย มาพูดให้ฟัง

แล้วความจำเป็นก็เกิดกับเราเอง เราเป็นผู้สอนเอง ตกกลางเราก็ต้องเป็นผู้แยกแยะเอง นี่ละที่ท่านว่าไม่ให้เป็นเถรตรงเสียอย่างเดียว ให้มีแยกมีแยะ ส่วนสัดของมันหนักเบาเล็กน้อยให้แยกแยะ อันไหนที่จะควรเป็นประโยชน์เล็กน้อยเพียงไร พิจารณาแล้วแยกแยะตามนั้นมันก็ไม่ผิด

เดี๋ยวนี้มันจะลืมหืมแล้วนะ ไหลเข้ามานี่ เออะอะมาขอหลวงตา ๆ ขอไม่มีเหตุมีผลมีเยอะ เราตัดแล้วดูด้วยไม่ใช่ธรรมดา ไม่ให้แล้วดูด้วยก็มี ให้ก็มี สมควรที่จะให้ให้ทันที ดีไม่ดีไม่ขอก็ให้ นั่นเห็นไหมละ ไม่ขอก็ให้ก็มี ขอไม่ให้ก็มี ขอแล้วให้โดยเหตุผลก็มี เป็นชั้น ๆ ตอน ๆ อันนี้ประสาทคอมพิวเตอร์ เออะอะคอมพิวเตอร์ หลวงตาบวก็เลยกลายเป็นหลวงตาบวคอมพิวเตอร์ไปแล้ว ใครต้องการคอมพิวเตอร์อะไรก็มา ไปใหญ่แล้ว ขอนั้นขอนี่ ดูความจำเป็นไม่เห็นมี ที่มาขอต้องมีความจำเป็นติดเข้ามา ดูแล้วไม่ค่อยจำเป็นนี่เราก็ดูเอาบ้าง สอนต่อไปอย่าทำอย่างนี้นะ นี่เรียกว่าไม่ฟังตัวเอง ไม่หวังฟังตัวเอง หวังฟังแต่ผู้อื่นแล้วเป็นความนอนใจ ลืมเนื้อลืมหืมตัวแบบนี้ ต่อไปก็เห็นเห็นแก่ได้ไปแล้ว นอนหลับ ต้องการไปขอที่ไหนก็ได้ยากอะไร แน่ไปอย่างนั้น สอนให้คนลืมหืมตัวนี้เราไม่สอนเราไม่ให้เรบอก จะเป็นการส่งเสริมให้คนลืมหืมตัวต่อไป อย่างนี้ไม่ให้ด้วย สอนด้วย ควรดู-ดูด้วย ถ้าควรให้-ให้ทันที ไม่ขอก็ให้

มันเลอะเทอะไปนะ เราเป็นจุดศูนย์กลางนี้ ผู้ที่ขอมานี้เลอะเทอะ ๆ ไปเรื่อย ๆ เราดูแล้ว ดูว่ามาของง่ายนิดเดียว เหมือนว่าวัดป่าบ้านตาดนี้เป็นทะเลล้อมทะเลถ่านไปแล้ว ใครต้องการอะไรก็มาขอเอาเลย ๆ ไม่ได้คิดอ่านไตร่ตรองถึงความผิดถูกชั่วดีหนักเบาเล็กน้อยเพียงไรเลย เราไม่ฟัง เข้ากับธรรมไม่ได้นะ เท่านั้นละเลิก ไม่ให้ ถ้าจะให้

สมบัติกองเท่าภูเขาไม่พอให้ โอ้โห้ย ไม่ทราบจำเป็นไม่จำเป็นขอตะไปเลย มีมากต่อมาก นี่เราได้พิจารณาถึงเรื่องจิตใจเฉื่อยชาของคน ไม่ได้มีเหตุมีผลอะไร มีแต่ความเฉื่อยชาไปเรื่อย ๆ ลืมเนื้อลืมตัว สะเพร้ามักงายไปด้วยกัน ไม่เป็นท่าเลย

เราจะให้ใคร ของเราแต่ละชั้น ๆ พูดเรื่องความเมตตาที่ครอบโลกธาตุ ฟังซินะ แต่เวลาเขามาขออะไรให้ก็มีเหตุผลทุกอย่าง ๆ จะควรให้มากให้น้อย ความเสียหายเราไม่มี ความเมตตาครอบไว้หมดแล้ว แต่เหตุผลนั้นเต็มตัว ใครมาติดต่อกับเราเรื่องอะไร ๆ เราจะพิจารณาด้วยเหตุผลเรียบร้อย ๆ ถ้าสมควรจะให้-ให้เลย ๆ ไม่สมควรให้ไม่ให้ สมควรดูด้วยไม่ให้อะไรก็ดู สมควรที่จะให้ ไม่ขอก็ให้ แล้วแต่เหตุผลมันบังคับยังไง เราปฏิบัติอย่างนั้นตลอดมากับโลก เราไม่ได้ทำสู่มสู่มทำ

ดั่งที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคสมบัติเงินทองนี้ เรายังเข้มงวดกวดขันมากกว่าสมบัติที่เขาให้มาธรรมดาสำหรับเรานะ ให้มาธรรมดาก็ถือเป็นธรรมดา มากต่อมากเป็นเรื่องของประโยชน์ต่อโลกทั้งนั้น ประโยชน์ของเราเองไม่เห็นมี ใครถวายมามากน้อยเราไม่เคยสนใจ ไม่เคยได้สั่งให้ไปซื้อนั่นซื้อนี่มาให้หลงตา ไม่เห็นมี ได้มาเท่าไรก็ออกช่วยโลก อย่างนี้เป็นประจำสำหรับนิสัยของเรา แต่ไม่ได้เข้มงวดกวดขันยิ่งกว่าสมบัติที่พี่น้องทั้งหลายผ่านเข้ามา เช่น บริจาคทองคำ ดอลลาร์ เงินสด เหล่านี้เราเข้มงวดกวดขันมากตลอดนะ อันนี้เป็นพิเศษตลอดเลยในหัวใจของเรา เพราะฉะนั้นเราถึงแนใจในการดำเนินงานว่า ไม่มีอะไรเป็นมลทินในหัวใจนี้เลย ตลอดมาจนกระทั่งปานนี้และยังจะตลอดไป เพราะเราแนใจในหัวใจดวงนี้ เป็นธรรมล้วน ๆ แล้ว ไม่มีเรื่องกิเลสความสกปรกโสมมจะแทรกเข้ามาทำลายได้ มีแต่ธรรมความสะอาดราบรื่นเท่านั้นดำเนินเดินก้าวไปเรื่อย ๆ อย่างนี้

เรารักเราสงวนสมบัติเหล่านี้เพื่อหัวใจแห่งชาติไทยของเรา ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ เราถือหัวใจมาอยู่ในจุดนี้หมด เราจึงรักจึงสงวน จะตีตะล่อมเข้าไป ๆ เพื่อความแน่นหนามั่นคงแห่งชาติไทยของเรา ดั่งยกตัวอย่างขึ้นที่ว่าทองคำนี้ เวลานี้ทองคำเน้นหนักมาก อะไร ๆ มาตีเข้าทองคำ ๆ เตี้ยนี้ เพราะเราตั้งใจจะให้เป็นที่รักเป็นฐานสำคัญในเมืองไทยของเราก็คือทองคำ เป็นลมหายใจของคนไทยทั้งชาติอยู่ในนี้หมด ประกันชาติก็คืออันนี้ไม่ใช่อะไร เราถึงหมุ่นเข้าจุดนี้ ๆ อย่างอื่นก็สำคัญเป็นลำดับลำดับไป แต่อันนี้เป็นอันดับหนึ่งเลย จึงต้องตีเข้ามา ๆ

ดั่งที่ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่า แต่ก่อนเงินสดนี้เราจะช่วยชาติหมดเลย ไม่ได้บอกว่าจะเข้าคลังหลวงนะ เราจะเข้าคลังหลวงเฉพาะทองคำกับดอลลาร์ นี่เราประกาศไว้ตั้งแต่เบื้องต้นแล้ว ครั้นเมื่อเวลาไปเจอทองคำในคลังหลวงของเราเข้าเป็นยังงี้ นี่ละจึงได้มาพลิกใหม่ เงินที่ว่าจะช่วยพี่น้องชาวไทยเรา ที่เราพูดในระยะนั้นตาม

บัญชีนั้นว่า ๘๕๐ ล้านบาท แล้วตีเข้ามาทองคำตั้ง ๘๐๐ ล้านฟิงชี ๕๐ ล้านเอาไว้เพื่อช่วยชาติบ้านเมืองของเรา นั่นมันเป็นของมันอย่างง่าย ๆ เมื่อเหตุผลพร้อมแล้วจะอยู่ไม่ได้เลย เงินเหล่านี้เราคิดเมื่อไรว่าจะเอาเข้ามาหาทองคำ แต่ก็ฟาดเข้ามาถึง ๘๐๐ ล้าน ยังเหลืออยู่แค่ ๕๐ ล้านเท่านั้นก็คิดดูซิ นี่ละเหตุผล พี่น้องทั้งหลายฟังเอานะ

เรารักสงวนมากชาติไทยของเรา จึงไม่ให้ใครอะไรมาแตะต้องทำลาย สิ่งที่เป็นภัยมหากภัยไม่ให้เข้ามายุ่ง ชาติไทยของเราเป็นชาติที่รักษาด้วยกันทุกคน เป็นคนไทยด้วยกันทุกคน รักษาทุกคน สมบัติของชาติรักษาด้วยกัน อะไรที่จะมาแตะต้องหรือว่าทำลาย เจตนาใดก็ตามถ้าเป็นสิ่งทำลายแล้วไม่เห็นด้วยทั้งนั้น ปิดออกทันที ๆ นี่คือผู้รักษาชาติ รักษาสมบัติของชาติ แม้แต่อยู่ในบ้านเรา สมบัติมีอะไรเขาก็ต้องเข้มงวดกวดขันในสมบัติของเขา ในบริเวณบ้านของเขานั้น ที่นี้สมบัติของเราทั่วประเทศไทยเป็นสมบัติของทุกคน ๆ ต้องมีหุมีตามีจิตใจทุกอย่าง อะไรไม่เหมาะไม่สมปิดออกทันที อะไรเหมาะสมให้ก้าวหน้าเข้ามาเพื่ออุดหนุนชาติไทยของเรา นั่นเป็นความถูกต้องดีงามอย่าทำสุมสี่สุมห้า

อยู่เงียบ ๆ เหมือนหัวเต้านี้ใช้ไม่ได้เหมือนกันนะ หัวเต่าในกระดองเห็นไหม ใครจะทำอะไร ๆ ก็ให้เขาเหยียบกระดองไปเหยียบหัวไปอย่างนั้น กระดองก็กระดองเต่า หัวก็หัวเต่า เต่าก็เป็นสัตว์ชนิดหนึ่งที่รักสงวนชีวิตจิตใจของตนเช่นเดียวกับสัตว์ทั้งหลาย เต่าก็ไม่ได้ผิดกับสัตว์ทั้งหลาย เราจะเป็นเต่าได้ยังไง เมื่อมันเหมือนกับสัตว์ทั้งหลายแล้ว เราก็เป็นคนหนึ่งผู้รักสงวนชาติไทยของเราสมบัติของเรา ใครมาแตะต้องฟาดเลยหายไปเลยถึงถูก นั่นคือผู้รักษาชาติต้องเป็นอย่างนั้น นี้อยู่ในกระดอง ใครว่าอะไรก็เฉยไม่พูดไม่จา ผิดขนาดไหนเขาเหยียบหัวไปก็ไม่ว่า เอาไปหมดทั้งครอบครัวไปต้มกินเลี้ยงกันก็ไม่ว่า

ไม่ได้ครอบครัวหลวงตาบัวว่างั้นเลย หม่าอยู่ในบ้านของเราตัวไหน เรียกมาชุมนุมกันเลย มึงรู้ไหมเวลานี้เขาจะมาเอามึงหมดทั้งครอบครัวไปต้มกินเลี้ยงกัน มึงรู้ไหม มึงจำนวนกี่ตัว ต้องเรียกหมามามีกี่ตัว เรียกไอ้ตัว ก.ตัว ข. ตัว ค. ตัว ง.มาหมดมีกี่ตัวเรียกมาประชุมด้วย นี่เขาจะเอาครอบครัวนี้ไปกินเลี้ยงวันนี้ แล้วมึงก็อยู่ในครอบครัวของกู มึงมีกี่ตัวจะให้เขาเอาไปกินเลี้ยงไหม ถ้ามึงไม่ให้เขากินเลี้ยง มึงต้องต่อสู้ เวลานี้กูเป็นเจ้าของมึงกูต่อสู้ มึงจะต่อสู้ไหม หม่าตัวไหนร้องแห้ง ๆ ว่าไม่ต่อสู้ฟาดเลย โยนให้เขา เอาไปกินเลี้ยงเสียตัวนี้ใช้ไม่ได้ เข้าใจไหม ตัวไหนมันตีเราจะเอาไว้ต่อสู้กับข้าศึก มันต้องอย่างนั้นซี ทำอ่อน ๆ แอ ๆ ไม่ได้

บ้านเมืองของเราเป็นสมบัติของเราทุกคน ต้องรักต้องสงวน ควรค้ำต้องค้ำ ควรสู้ต้องสู้ อย่างนั้นถึงถูก สมกับที่เราเป็นเจ้าของสมบัติ โจรมารมหาโจรใดก็มาเออะ

ถ้าเจ้าของสมบัติยังไม่ตายอย่าก้าวเข้ามานะ ถ้าไม่อยากตายหมดทั้งโคตรวางั้นเลย เอาจริง ๆ นั้นเรารักษาสมบัติของชาติเราต้องรักษาอย่างนั้น ฟาดมันหมดทั้งโคตร โคตรเราสู้เขาไม่ได้ก็ให้เขาเอาไปกินเลี้ยงเสีย เราแอบไปข้างหลังไปฟาดโคตรของมันกินเลี้ยงหลังบ้านของมันก็ได้ มันมากินเลี้ยงเราหน้าบ้านของมัน เราก็แอบไปฟาดโคตรของมันเอามากินเลี้ยงอยู่หลังบ้านของมัน พอมันกินเลี้ยงเราเสร็จแล้วมันจะกลับไปหาโคตรของมัน มันจะเอากระดูกหมูกระดูกหมาเมืองไทยเราที่ไม่เป็นท่า ไปอวดครอบครัวเหี้ยเรือนของมันโคตรของมัน ไปที่ไหนโคตรของมันมีตั้งแต่กระดูก เนื้อหนังพวกเราแอบไปกินอยู่ข้างหลังหมดแล้ว ใ้มันเห็นอย่างนั้นซิ

เราอย่าไปลอย เขากินเลี้ยงเราหน้าร้านเขา เราก็ไปกินเลี้ยงโคตรของเขาอยู่หลังร้านเขา พวกเข้ใจหรือเปล่า นี่จึงว่านักรู้ สู้ข้างหน้าไม่ได้ไปสู้ข้างหลังซิ จึงเรียกว่านักรู้ พวกเข้ใจหรือเปล่า เอ้อ ได้สอนทุกแง่ทุกมุม ดีไม่ดีไอ้ปุกก็เราก้จะเดือดร้อน เดี่ยวเขาจะเอาวัดป่าบ้านตาดไปกินเลี้ยงกัน พวกเปรตพวกผีพวกโจรพวกมารไม่มีบุญมีบาป มีแต่กินสัตว์ทำเดี๋ยวเอาทำเดี๋ยว โภยกทำเดี๋ยวกอบทำเดี๋ยว กลืนทำเดี๋ยว แล้วจะมากลืนทั้งวัดป่าบ้านตาด เราจะต้องได้ประชุมหมาเรา หมาเรามีที่ตัว ไปหาเรียกมาประชุมกันเดี๋ยวนี้ บอกงานด่วน ไปบอกไอ้กระวังมันจับเอาหลงทิศไปนะ ไปเชื่อ ๆ ซ่า ๆ กับมันไม่ได้นะ หมาตัวนี้มันฉลาด เออะอะไปบอกมัน มึงไปเขากำลังจะกินเลี้ยงมึง มันแจ้งก้เดี๋ยวหลงทิศไปเลย มันต้องอย่างนั้นซิประชุมกระทั่งหมา อยู่ในความรับผิดชอบของเรา จนกระทั่งหมา ทำไมไม่ประชุมกัน มันต้องประชุมสู้นั้นถึงถูก

ปล่อยให้เขากลืนงาบ ๆ ต่อหน้าต่อตาเป็นไปไต่ยังงิ คนเลวกลืนคนดี เลยกลายเป็นคนโง่คนชั่วไปใช้ไม่ได้ ดีก้ดีอย่างเด็ดชิ ดีอย่างฉลาดแหลมคม จึงเรียกว่าดีไม่ใช่ดีแบบโง่ ๆ เชอ ๆ นะ หมามีที่ตัว ไปเรียกหมาเรามา ไปนี้ไปตีเกราะอยู่ข้างหน้าศาลาแป๊ก ๆ พอหมาวิ่งมา รีบ ๆ รีบประชุมด่วน ด่วนอะไร เขาจะกินเลี้ยงสู ถูกแล้วสูตายกูรีบมาตีเกราะประชุมให้ ต้องอย่างนั้นซิ มีตลกบ้างอะไรบ้างแต่มันมีคิตอยู่ในนั้น เพราะธรรมแล้วจะไม่เป็นโลกล้วน ๆ นะ จะเป็นพูดแบบโลกก้ตาม ธรรมจะแทรก ๆ ผู้พิจารณาโดยธรรมจะจับได้ทุกระยะ ๆ

ประชุมหมาเคยมีที่ไหน ประชุมหมาวัดป่าบ้านตาด เขาจะเอาไปกินเลี้ยง พวกงาบพวกกลืนพวกรีดพวกไถ มันจะเอาไปกินเลี้ยงใช้ไหม หมาเราไม่ใช่หมาประเภทนั้น มันไปในครวนี้มันไม่ต้องไปหากินเลี้ยงละ เขายื่นใ้มัน ๆ จนต้องปองกลับมา หมาเราไม่ใช่หมาอดอยากพอจะไย่ยืนตัวให้เขากลืนง่าย ๆ พืดเลย ไอ้ปุกก้กับไอ้หยอง ไอ้หยองเวลานี้ลดทิวลงไปบ้างแล้ว เข้าไปที่แรกเห็นเราริ่งเข้ามาเลย แส้ ๆ โถ กูเลี้ยงมึงมาตั้งแต่วันเกิด เราทั้งรักทั้งสงสารนะ แต่มันเอาจริงเอาจัง เราคว่าได้ไม้ก้หวดหลัง ไอ้ย

วังเลย ตั้งแต่นั้นมาเห็นเราแล้วหมอบไม่เอา เตี้ยวันนี้ไม่เอา มึงจะเท่าก็เท่าชิ ไม่เท่าเลย เตี้ยวันนี้เห็นเรานั่งจ้อง ไม่เท่านะ เขาก็รู้ คนหนึ่งทำด้วยความรักความเมตตา คนหนึ่งไม่รู้เรื่อง เข้าใจไหม หวดไม่หวดจริง ๆ ก็หวดด้วยความเมตตาอีกแหละ มันคงว่า โห เอาจริง ๆ นะอีตาหัวโล้นไม่อยู่สมเฒ่าสมแก่ เห็นหมาตัวเล็ก ๆ ก็หวดเลย ยังไงอีตานี้ ว่าให้มันว่าไป โคตรมึงไม่ว่าไม่เป็นไรแหละ ถ้ามึงอยากตายหมดให้มาทั้งโคตร กูจะพ็ดหมด

เวลานี้กระต่ายเราเยอะนะ อยู่ข้างในนี้มีเยอะก็คอกไม่ทราบ ลูกมันเยอะ เขาจับหูดึงขึ้นมันดิน ไปจับหูดึงอะไรจับหูดึงอะไรนะ เรว่าอย่างนั้นแหละ คือจับที่อื่นมันก็ไม่เหมาะ ให้จับหูดึงที่ขึ้นอย่างนี้น่าดู แต่เรามันดูไม่ได้ชิ มันดิน ทำไมไปจับหูดึง ลองจับหูดึงลองดูซินะ เราเดินไปนั้นเห็นเขากำลังรุมดูลูกกระต่ายอยู่ เราเดินมาหน้ากุฎิหลังนี้เห็นคนรุมอยู่ เราเลยเดินเข้าไปดู เขากำลังชมลูกกระต่าย โอ้ย เต็มไปหมดอยู่ในนั้นนะ ทำรั้วเล็ก ๆ ให้ กันให้แล้วเขาวิ่งเพ่นพ่าน ๆ เขาไปจับหูดึง ตัวมันอยู่ในรังจับหูดึงออกมา มีอยู่ทั่วไปเตี้ยวันนี้กระต่าย มีมากนะ แล้วกระต่ายก็กำลังเยอะ

นี่เห็นชัดเจนว่า แมวในบ้านนี้มากวันเอากระต่ายเอากระต่ายไปกินจนหมดเลย ไม่มีเหลือ เราก็ได้มาพิจารณากับเพื่อนกับฝูงมันเป็นเหตุผลกลไกอะไรนะ พิจารณาดูซิ เรว่าอย่างนั้นนะ เฉพาะอย่างยิ่งคือกระต่ายนี้ ท่านอุ้นเอามาจากวัดป่าแก้วชุมพล มาแต่ละที่นี้ ๕๐-๖๐ ตัว ครั้นเอามาปล่อยนี้แล้วไม่นาน หายเงิบ ๆ มันหายไปยังไงลองพิจารณากันดูซิเป็นยังไง มันผิตสังเกตเหลือเกิน แต่ก่อนกระต่ายในวัดนี้ชุม ครั้นต่อมาค่อยหมดไป ๆ แล้วต่อมามีไม่ได้ หมดไปเลย ๆ มันเป็นเพราะเหตุไร สุดท้ายถามใครก็ไม่ได้ความ ๆ

ตอนที่ได้อาหารก็คือเราไปเห็นหนังกระต่ายที่กุฎิพระ คือมันกินเนื้อหมดกินตัวหมดยังเหลือแต่หนังบาง ๆ ติดกับขนมันอยู่ เราเลยไปจับขึ้นมาดู โอ้ นี่ชัดเจนมากแล้ว นี่แมวมากินลูกกระต่ายหมด มันก็ตีไปหากระจอนกระต่ายไปหมด โหไม่ได้ ชัดเจนมากแล้ว นี่แมวทั้งนั้นแหละ จึงได้มาบอกทันทีเลย จึงได้ทำสังกะสีครอบหัวตันเสา ๆ มันจะวิ่งขึ้นตันเสา ส่วนวิ่งขึ้นผนังมันขึ้นไม่ได้ มันจะวิ่งขึ้นตันเสาแล้วโดดลง เข้ามากินสัตว์ในวัดนี้ เบื้องตันมันก็กินอยู่ในวัด แล้วไม่ไปนอนที่บ้าน กินอยู่ในนั้นนอนอยู่ในนี้ เพราะฉะนั้นพวกกระจอนกระต่ายที่เป็นสัตว์หากินกลางวัน พวกนี้จึงกินหมด แล้วทั้งตอนกลางคืนทั้งกลางวันกระต่ายมันกินได้ทั้งนั้น

จับเงื่อนนี้ได้แล้ว ก็จึงได้ให้ทำอันนี้ให้รอบหมดเลยทันทีเลย พอทำเสร็จแล้วจึงได้เห็นชัดเจน แมวมันมาที่ละ ๓ ตัว ๔ ตัว แหกกันมาเลย ออกมาจากหมู่บ้านนั้น จึงได้รู้ว่าเขามาหมอกินอันนี้จนหมด เพราะพวกนี้เอง นั่นเรื่องราวนะ ตั้งแต่วันนั้นแล้วพวก

แมวเหล่านี้จับได้ก็จับ จับไม่ได้มันมาดูแล้วมันกลับ แต่ก่อนถึง ๓-๔ ตัวมาด้วยกันนะ ครั้นต่อมา ๒ ตัวบ้าง ตัวเดียวบ้าง ะยะนี้มีมาเป็นตัว ๆ แล้วสัตว์เหล่านี้ก็แพร่หลาย ขึ้นเป็นลำดับ กระจายเต็มไปหมดเวลานี้ โหย ลูกเล็ก ๆ น่ารัก พระท่านเลี้ยงไว้เป็นจุด ๆ พระกับพวกสัตว์เหล่านี้คงเป็นอันเดียวกัน รักกันทำนะ ไปที่ไหนเป็นจุด ๆ พระท่านมีผักมีอะไรวางไว้นั้น เวลาท่านไปบิณฑบาตตอนเช้าเราแอบไปเที่ยวดู มันเห็นเรามันก็เฉย เจ้าของเขาบิณฑบาต เราก็กินดูเขาก็เฉยนะ เป็นคอก ๆ เป็นกัก ๆ ทั่วไปหมด

ในวัดนี้กระจายเต็มไปหมด ส่วนกระแตมีอยู่ทั่วไป นี่ขึ้นเร็ว ๆ นี่นะ ตอนที่เราทำรั้วกันอันนี้ไว้เรียบร้อยแล้วนี่ ขึ้นหลังจากนั้นเต็มไปหมดนะเวลานี้ จึงได้เห็นชัดเจน เรื่องพวกแมวเข้ามาหากินสัตว์ในวัดนี้หมด เพราะแมวเท่านั้น เวลานี้ชัดเจนแล้วว่าแมวไม่มีหวังแล้วสัตว์ก็เต็ม เป็นอย่างนั้นนะ โหย เรารักมาก เดี๋ยวนี้เล่นกับสัตว์นะ ถ้าคนไปเห็นเขาจะว่าอิตาผีบ้านมันเล่นอะไร ลักษณะเหมือนเดินจงกรมลักษณะเหมือนเด็กเขาจะว่าอย่างนั้น ครั้นเวลาไม่มีสัตว์ก็เดินจงกรม ถ้ามีสัตว์เข้ามาก็เล่นกับสัตว์ เขาคงไปว่าอิตาผีบ้านนี้ยังงี้ แก่เท่าไรยังไม่อยู่สมแก่ บางที่เหมือนเดินจงกรมบางที่เหมือนอะไร คือมีสัตว์เข้ามา เล่นกับสัตว์ พวกกระจอนกระแตพวกกระจายมันไม่ได้ กลัวนะ

กระจายยังอยู่ในครัวพวกนี้เสียมสอนมันแบบไหนก็ไม่รู้ ไม่รู้จักกลัวคน เราไล่เราทำทำของมันยังนึกว่าเราจะเอาขนมให้มันกิน มันยังยื่นจมูกเข้ามาอีก อ้าว จริง ๆ ไม่ได้กลัวเลยไม่รู้จะ เราทำทำใส่มัน มันยังเอาจมูกยิบ ๆ เข้ามา นึกว่าจะได้กินอะไรกับเรา แสดงว่ามันเคยข้างในพอแล้ว ตกลงเวลานี้การดูการไล่กระจายนี้ไม่มีความหมาย มันลบลายหมดเลย ไม่รู้จักไล่ มีแต่ว่าจะได้กินขนมด้วยเท่านั้น มันมาจากในครัว มาทางข้างสระแล้วก็มาหาทางจงกรมเรา มันเคยชินกับเราขนาดนั้นมันถึงไม่กลัว เวลาเราเล่นกับมันสนุกเลยนะ นึกว่าอิตาผีบ้านนี้ยังงี้ ทำอะไรรูป ๆ จับ ๆ อยู่ที่นี่ ความจริงเล่นกับสัตว์ เป็นอย่างนั้นแหละเมตตาสงสาร

วันนี้ไม่มีอะไรละนะ อะไรเราก็พูดหมดแล้ว ก็มีแต่เน้นหนักถึงเรื่องทองคำ วันนี้ได้ ๒ กิโลกว่าแล้ว เป็น ๓๗ กิโลแล้ว ๓ แท่ง ๓๗ กิโลครึ่งนะ นี่จวนแล้ว กว่าจะถึงวันไปก็ต้องได้แน่ ๆ น่าจะได้ ๓ แท่งคราวนี้นะ ให้รอฟังท่านนายกก่อน ทางนั้นวางเมื่อไรจะบอกมา เราคอยกำหนดไป เพราะงานของเราไม่ได้รับถ้วน ด้วยเหตุนี้เองเราถึงหักทันทีเลย ให้ทางนั้นเป็นความสะดวกเต็มงานเลย วันพรุ่งนี้นายกจะแจกรางวัลอะไรทั่วประเทศไทยในบรรดาพ่อค้าใหญ่ ๆ ที่นำสิ่งของไปค้าขายทางเมืองนอกเมืองนาติดต่อดสื่อสารกันมาเรื่อย แล้วท่านจะมอบรางวัลนี้ให้พวกพ่อค้าทั้งหลายทั่วประเทศไทย ในวันที่ ๒๐ นี้ ตั้งแต่เปิดงาน ป่านนี้เปิดแล้วนี่จนกระทั่ง ๕ โมงเย็น ไม่มีว่างเลย ที่แรกเรา

ไม่รู้ ท่านก็เกรงใจเราท่านก็รับเลย ให้เราแทรกเข้าไปนั่น มีหน้าซำยังได้นิมนต์ไป ทำเนียบรัฐบาล เรามาทราบที่หลังละซิ ถึงได้ปิดออกทันที ให้ท่านทำงานเต็มเม็ดเต็มหน่วย งานเราไม่ใช่งานรีบด่วนอะไร และเราส่งไปเรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อวาน จึงไม่ไปกรุงเทพฯ นะ วันพรุ่งนี้จะทำงานใหญ่อีก เสร็จงานแล้วว่างเมื่อไรทางนั้นจะบอกมาเอง เราค่อยไป ไม่ได้รีบด่วนอะไร

ไปคราวนี้อาจจะได้ทองคำเพิ่มอีก คิดว่าจะไม่ต่ำกว่า ๓ แท่ง เราค่อนข้างแน่ใจ เราได้ทองคำเข้าสู่คลังหลวงเราพอใจ ๆ ทองคำที่เราเข้าไปแล้วในคลังหลวง ทำเงินสดของเราให้แข็ง ดอลลาร์ ทองคำเข้าสู่คลังหลวงแล้วเรียกว่ายืมตัวไว้ ด้านทานความอ่อนเปียกของเงินสดเราเพื่อให้แข็งตัวขึ้น ๆ เพราะฉะนั้นเราจึงสงวนอันนี้เข้าไป สงวนแล้วเสาะแสวงหานี้เข้าไปด้วยเพื่อหนุนเงินไทยของเรา เขาเหยียบแต่หัวพวกเรา แหม เจ็บใจนะเรา หัวเท่กำปั้นนี้มาหนึ่งเหรียญฟาดหัวเมืองไทยของเราไปเท่าไร เหยียบหัวเราไป มันเจ็บใจนะ เราต้องพิดตัวของเรา อย่างน้อยให้ได้แน่นหนามั่นคงในชาติไทยของเรา

สรุปทองคำวันที่ ๑๘ ทองคำกับดอลลาร์ ทองคำได้ ๗ บาท ๒๕ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑,๑๘๙ ดอลลาร์ ของเล่นเมื่อไร นี่ก็มาจากใหญ่ ๆ นั่นแหละ มาเจียบ ๆ ไม่ได้กระโดดกระตาคนะมาที่ไร ๆ รากฐานเค้ามูลโคตรแซ่ใหญ่ก็คือกระทิงแดง แอบมาอย่างนั้นนะ มาเรื่อย เมื่อวานนี้ทองคำก็ ๑ กิโลแล้ว อันนี้ก็พันกว่าแล้วมาจากนั้นนะ มาเจียบ ๆ อย่างนี้ มาอยู่เรื่อย ๆ นะ มาแบบเจียบ ๆ เราได้ตีเอาไว้ เราพูดจริง ๆ ศรัทธาอย่างนี้เป็นศรัทธาสำคัญมากทีเดียว เราต้องตีเอาไว้ตบเอาไว้ ๆ เพราะธรรมอยู่ในความพอดีตลอด ไม่ให้เหนือความพอดีไปเรียกว่าธรรม เราคอยเตือนคอยบอกอยู่ตลอดเวลา นี่ก็มาเจียบ ๆ ตลอดนะ ไปสวนแสงธรรมก็แบบนี้เหมือนกัน มาเจียบ ๆ อยู่ตลอดอย่างนี้ ทองคำ ๆ น้อยเมื่อไร ไม่ใช่บ่อย ๆ นะ

เราได้ตบเอาไว้ ๆ ว่าเวลานี้เราช่วยชาติไทยด้วยกันทุกคน ต้องมีกำลังด้วยกัน บุกด้วยกัน บินด้วยกัน ถ้าจะหนักไปทางใดทางหนึ่ง ทางหนักนั้นมันบอบซ้ำ ทางอื่นเฉื่อยชาใช้ไม่ได้ เราเป็นหัวหน้าเราต้องพานำ เข้าใจไหมที่พูดนี้ จึงให้อยู่ในระดับพอดี ฟังเสียงอาจารย์ เรียกว่าฟังเสียงครูพูดง่าย ๆ ครูนี้มีทั้งขูด้วย เป็นครูด้วยเข้าใจไหม

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันทต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd